

(ἀθκιοῦν = ἀνθίζουν, πωροβοῦσιν = δένουν καρπὸν) Δ. Λι-
πέρτ., ἐνθ' ἄν. 2, 18. Συνών. ἀπογλείμμιδο, ἀπό-
γλυσμαν, ἀπογλύσμιν, ἀπολειφάδα, ἀπο-
λειφαδάκι, ἀπολειφάδι, ἀπολείφαδο,
ἀπολείφιν, ἀποσαπουνίδι, ἀποσάπουνο,
γλειμμίτσα. 3) Τὸ λειχόμενον Λεξ. Δημητρ. 4) Χλόη
μικρὰ φυομένη εἰς ὄρεινους τόπους, ἢ ἄλλως καλουμένη
χνούδι Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος — Λεξ. Δημητρ.:
Τὰ βούδια μου ἠύρασαν λ-λίον γλειμμιαν Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλειμμα Κάλυμν. καὶ
Γλειμματα Κάλυμν. Χίος (Βροντ. κ.ά.)

γλειμάντερο τό, ἐνιχ. γλειμμάδερο Θήρ. Κυκλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα καὶ ἄντερο.

Μετων. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων οἰονεῖ γλειμμένα τὰ ἔντερα,
ὁ ἀσθενικός, ὁ καχεκτικός ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς δὲ εἶναι ἓνα γλειμ-
μάδερο, πὺν ἀνὶ τότε φησὶ, θὰ πέσῃ χάμαι Θήρ. "Ἐνα
γλειμάδερο εἶναι, ἓνα παθιάρικο αὐτόθ. Συνών. ἀχαμνός
4, γλειμμιτζέρης, γλειμμοπάσσαλο, λέ-
βδα, ρίγκλινος, στέκα.

γλειμμάρα ἡ, Κεφαλλ. ἀγλειμμάρα Ἰόνιοι νῆσ. Κε-
φαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρα.

Τὸ αἶσθημα τὸ προκαλούμενον ἐκ μικρᾶς ἢ ἀρχομένης
πεινῆς ἐνθ' ἄν.: Δῶσε μου κάτι νὰ φάω, γιατί ἔχω μιὰ γλειμ-
μάρα, πὺν δὲ βαστεῖμαι Κεφαλλ. — Σ' τὰ κούτσουπα ἐπέ-
σετε; — Τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ μᾶς ἔπιακ' ἡ γλειμμάρα; (κού-
τσουπα = ξυλοκέρατα) αὐτόθ. Ἡ ἀγλειμμάρα τὰ φαγε
Λευκ. "Οτα σὲ πιάσ' ἡ ἀγλειμμάρα, ὅ,τι καὶ νὰ βρῆς, τρῶς
αὐτόθ. Συνών. λιγούρα.

γλειμμασιὰ ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γλειμμάζω.

Τὸ πρὸς λειχασμὸν προσφερόμενον ἐλάχιστόν τι Ρόδ.:
Ἐν ἔσει πάνω γλειμμασιὰ (ἐννοεῖται τὸ κρέας) Ἐν ἔφηκε
γλειμμασιὰ (δὲν ἄφησεν τίποτε, τὸ ἔγλειψεν ἐξ ὀλοκλήρου).

γλειμμάτσιν τό, ἀμαρτ. γλειμνάντσιν Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα.

1) Τὸ λίαν ἐψηθὲν ἔδεσμα, τὸ ὥσει γεγλειμμένον λόγῳ
ὑπερβολικῆς ὀπτήσεως 2) Ἡ ὑπερβολικὴ ἔψησις ἐδέσματος.

γλειμματσώνω ἀμαρτ. γλειμμαντσώνω Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμάτσι παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλειμ-
μάντσιν.

Ἐπὶ ἐδέσματος, ψήνομαι περισσότερον τοῦ δέοντος.

γλειμμιὰ ἡ, Σύμ. γλειμμέα Κάρπ. ("Ἐλυμπ. κ.ά.) γλειμ-
μὲ Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Λειχασμός, γλειψιμοῦ ἐνθ' ἄν.: "Ἦδωσα τοῦ
παιοῦ μιὰν γλειμμέαν ν' ἀρνέψη (= εἰρηνεύσῃ, ἡσυχάσῃ)
Κάρπ. Ἐπῆρα μὲ τὸ κοντάλι μιὰ γλειμμέ μέλι Ἀποκόρ. ||
Ἄσμ.

Κούνια μου, κούνα τὸ παιί, κούνια, ναν-νούριτζέ το,
καὶ σοῦ, καλὴ εἰτόνισσα, ἄμε καὶ ὅτ' αὐτὸ το
δὴ τρεῖς γλειμμές τὸ ταχύ, πεντ' ἔξε τ' ἀποείπνι

(ὅτ' αὐτὸ = βύζισε, ἀποείπνι = ἀποδείπνι, μετὰ τὸ δεῖπνο)
Κάρπ. 2) Ὑπόλειμμα συρματίνου λωρίου μετὰ τὴν ἐκ τῆς
χρήσεως τριβὴν Σύμ. Συνών. γλειψιὰ, γλειψιμοῦ Α.

γλειμμίδα ἡ, Κάρπ. γλειμμία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδα.

1) Ὁ θηλασμός τῶν νηπίων: "Ἦδωσά του μιὰν γλειμμίδα
ν' ἀρνέψη (= εἰρηνεύσῃ, ἡσυχάσῃ) 2) Στενὴ λωρὶς δέρματος
διὰ τῆς ὁποίας οἱ ποιμένες ἐπιρράπτουν τὰ ὑποδήματά των:
Νὰ βγάλω μιὰν γλειμμίδα λουρί. Γλειμμιές θέν-νὰ βγάλω
πό τὴ ράχη σου (ἀπειλή).

γλειμμίδι τό, Θήρ. Κρήτ. (Σέλιμ. κ.ά.) γλειμμίδ' Μύκ.
γλειμμίδ' Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδι.

1) Ὑπόλειμμα στερεοῦ τινος πράγματος Θήρ. 2) Λεπτὴ
λωρὶς χλωροῦ τυροῦ, τὴν ὁποίαν περικόπτει ὁ τυροκόμος,
διὰ νὰ προσλάβῃ οὕτω ὁ τυρὸς τὸ κανονικὸν του σχῆμα
Κρήτ. (Σέλιμ. κ.ά.) β) Μεταφ. ὁ ἰσχνός, ὁ ἀδύνατος, ἐπὶ
ἀνθρώπου Θήρ. Θράκ. Μύκ.: "Ἐνα γλειμμίδι εἶναι Θήρ.
Γλειμμίδ' εἶναι ὁ ἀρρῖς-κος (ὁ ἀτυχής, ὁ χωρὶς ριζικό)
Μύκ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλειμμίδι καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.
(Βιάνν.)

γλειμμίδικος ἐπίθ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμίδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικός.

Μεταφ. ἰσχνός, καχεκτικός, ἀδύνατος: Τὸ παιδί τοῦ
Κωνσταντῆ εἶν' ἓνα γλειμμίδικο, πὺν θαρεῖς πῶς δὲν ἔχει
πνοὴ ἀπάνω του.

γλειμμιδωμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλειμμιδώνω.

Ἐξασθένεισι, ἀπίσχναισι: Εἶδα γλειμμιδωμός ἦτονε
κεῖνος πὺν τὸν εἶχεν ἡ μούρη τζη.

γλειμμιδώνω ἐνιχ. Μετοχ. οὐδ. γλειμμιδωμένο Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμίδι.

Καθιστῶ τι λειών, στρωτόν: Γλειμμιδωμένο-γλειμμιδω-
μένο ν' δὲ μαλλί δου.

γλειμμιδωτός ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδ. γλειμμιδωτό Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμαρτ. ρ. γλειμμιδώνω.

Ὁ λεπτονθεὶς συνεπείχ' τριβῆς καὶ ἔνεκα τούτου στίλβων,
ὁ λειός: Γλειμμιδωτὰ εἶν' δα χοχλιδάκια, μὰ χωρατὸ εἶν'
δὲ γλειψιμοῦ πὺν τῶνε κάνει ἡ θάλασσα. Εἶδα γλειμμιδωτὸ
μουράκι ναι πὺν τό 'χε κ' εὐτὴ ἡ νναῖκα; Σὰ σαπουνένιο
γουκλάκι ναι!

γλειμμίζω Κρήτ. (Σέλιμ. Σφακ. κ.ά.)—Π. Βλαστ., Ἀρ-
γώ, 146 γλειμμίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλειμμα.

1) Λείχω Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σφίγγες ἀλλήθωρες, ναοὺς πὺν μόρικες γλειμμίζαν
φλόγες, θεῶν ἀγάλματα ματοβαμμένα.

